

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Stillitsen

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Stillitsen", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 338. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid86160/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Stillitsen

Smukke Fugl! Du som saa tarvelig
Tager Føden Din af Tidsler;
Vakker er din Sang, thi blidelig
Som en Kilde den henrisler.

Men ved slig en Kost hvorledes kan
Du dog Lyst til Sangen finde?
Kan en Digter da ved Brød og Vand
Lade Digteraaren rinde?

„Netop Kjere! Skjalden sulte maa;
„Synger bedst, naar han er sulten,
„Siig mig, hvor en feed Poet Du saae!
„Neppelig ved Skriverpulten.

„Det forstaaer sig; sulte reent ihjel
„Maae han ei, Jeg har en Broder,
„Som i Buur befinder sig ret vel,
„Men maae trælle for sit Foder.

„Rigtignok; hans meste Tid gaar bort
„Med hans Ædekop at trække;
„Men selv det Opmærksomhed, skjønt kort
„Kan for ham hos Mange vække.

„Men han venter og, naar han er død,
„At hans Skind udstoppet bliver.
„Denne Løn, min kjere Mand! er sød,
„Og hans Hjerter kjønt opliver.”

338

Trækfuglene

Irrisken

Ha! Bravo! først Liv nu Concerten faar
Ved Piccolofløjten foroven.
Naar du dine smaa Tremulanter slaar,
Da vandrer jeg glædest til Skoven.
Og Kjerester vandre nu Arm i Arm
Alt under Løvhvælvinger grønne;
Og sødeligt svuuner foreisket Barm
Af Haabets Drømme saa skjønne.
Fuldt toner Elskovs Natur-Symphonie
Og vækker Hjerternes Længsel;
Gjør Tungen af Blyhedens Lenke frit,
Og Ønsket udaf sit Fængsel.
Bevingede Bejler! som frit og trygt
Din Elskovserklæring fremfører;
Dir lille Hjerter ej kjender til Frygt,
Og Tvivlen det aldrig berører.
Hvi kan dog ej Mennesket elske som Du
Og ej med fordelede Kræfter?
Hvi kan det ej leve for Kjerligheds Nu,
Og uden Frygt for *Herefter*?
Men haver dette *Herefter* maaskee
Et høiere *Noget* at byde?
En Elskov, som ikke skal Døden see
Og aldrig er til at fortryde?
En anden stor Harmoniemusik
Og uden skurrende Toner,
For hvilken vi ikkun et Varsel fik
Fra Skovens dunkle Kroner.
Saa er denne lille Concert maaskee
Præludium blot til den Store;
Naar Jord og Himmel forende
Istemme et evigt Majore.

339

339